

Az én életem szép

Széll Ilona visszaemlékezései

„Az Úr csodásan működik...”
/H.Sz. 110. ének/

Egyetlen éjszaka

1927. július 16-án születtem Pusztaföldváron egészséges babaként. Amikor odáig értem a fejlődésben, én is megtanultam járni, mint a többi gyermek.

Már három hónapja tudtam járni, amikor egyik este apukám játszott velem, és közben elkezdtem nyafogni, ahogy a gyermek szokott, ha nem érzi jól magát. Biztosan kifáradt – mondták szüleim, és lefektettek. Éjjel nagyon rosszul aludtam, többször felsírtam. Reggel nem bírtak a lábamra állítani. A lábaim tehetetlenül lógtak.

Elkezdődött a küzdelem

Vittek orvostól-orvosig, de nem tudták megállapítani a betegségemet. Elküldtek kórházba is, de ott sem tudták megmagyarázni a bénulás okát. Otthon párnákkal támogattak meg, hogy tudjak ülni. Eltelt pár hónap, mire innen-onnan hallottuk, hogy gyermekbénulási járvány van. Ekkor gondolták szüleim, hogy nekem is ez a betegségem. Az orvosok tanácsára gyógyfürdőzésre vittek, de a bénultságot persze az sem szüntette meg. Nagyon lassú javulás azért bekövetkezett, olyan mértékben, hogy hónapok múlva már nem kellett kitámogatni párnákkal, hanem egyedül is tudtam ülni.

Ekkor már másfél éves voltam. Kishúgom is volt, a 3 hónapos Irénke. Anyukámnak így két magatehetetlen gyermeke volt egyszerre. Irénke egyre erősödött, én meg maradtam így. Többet soha nem bírtam lábra állni.

Megtanultam mankóval járni

4-5 éves koromra szüleim megtanítottak két mankóval járni. Kis idő múlva már én is oda szerettem volna menni, és azt csinálni, mint a többi egészséges gyermek. De ezt sajnos nem tehettem. Úgy kellett megtanulnom járni a két mankóval, hogy egyik lábam sem ért le a földre, nem használhattam őket. Azért volt ez így, mert a lábaim nem nőttek meg annyira, mint ahogy a többi testrészem fejlődött. Az orvosok még azon is csodálkoztak, hogy egyáltalán ennyire megnőtt.

Egyedül a piacon

Apukám csinált egy olyan kocsit, amit lehetett húzni. Rúdja volt. A gyerekek élvezték, kettő húzott benne, a harmadik pedig hátulról tolta. Jó játék volt. Egyszer otthagytak a piactér közepén. Volt egy kiskutyánk, aki mindig ott volt körülöttem. Nem hagyott ott. Egyedül maradtam a kutyával. A postás meglátott. Ismert minket. Haza akart húzni a kocsin, de a kutya nem engedte. Így hazament és szólt a szüleimnek, hogy menjenek értem. Ott vagyok a piactér közepén és sírok.

Iskolás lettem

Mikor húgom iskolás lett, akkor engem is beírtak. Ketten mentünk naponként az iskolába. Engem vagy kerékpáron vittek, vagy jó idő esetén magam mentem mankóval. Irénke segített vinni az iskolatáskámat. Akkoriban nem volt olyan sok könyv benne, mint manapság, elbírta mendkettőnkét.

Az iskolában persze újabb gondok jöttek elő a fogyatékoságomból eredően. Természetesen ugyanott szerettem volna lenni, ahol a többi gyermek, együtt játszani, futkározni. Amikor szünetre mentek ki, én is indultam velük, igyekeztem mellettük lenni. De mint ismeretes, a gyermekek teljes erőből rohannak az udvarra, hogy végre kedvükre mozoghassanak és futhassanak. Ahogy hozzám értek, elvesztve az egyensúlyomat, elestem. Ez többször megtörtént. Egyik alkalommal a lépcsőn estem le, gurultam 4-5 lépcsőfokot. Azután az eset után a tanárnő megmondta, hogy nekem meg kell várni, míg a többi gyermek kifut a szünetre. Csak azután menjek ki én is.

Ha hosszabb ideig voltak kint, akkor nekem vittek ki padot, és azon ültem, onnan néztem, hogyan tornáznak.

Eltörték a mankómat

Egyszer néhány fiú odajött hozzám az iskolában a padhoz, amin ültem, és elkérték a mankómat játszani. Nagyon örültem, hogy végre én is részese lehetek az ő játékuknak, rögtön oda is adtam nekik. Ők megfordították és gólyalábnak használva járkáltak vele. Nem sokáig tartott a nagy öröm, az egyik mankó eltört. Nagyon megijedtem, velem együtt az is, aki a mankómmal játszott. A tanító néni Irén húgomat hazaküldte, hogy valaki jöjjön értem, mert így nem tudok hazamenni. A gyerekekre meg ráparancsolt, hogy nem szabad így játszani. Velem is megígértette, hogy nem fogom odaadni senkinek a mankómat. Anyukám volt épp akkor otthon, ő hozott haza a hátán, mert apukám a kerékpárral elment valahova.

Megélhetési forrást ajánlottak

Hallottam, hogy a felnőttek arról beszélgettek, hogy miből fogok én felnőttként megélni. Egyedüli megoldásnak a koldulást ajánlták. Akkoriban nem volt állami segély, hanem kolduláshoz adtak engedélyt annak, aki valamiért rászorult. Az ilyen emberek énekelve járták az utcákat. Így mindenki tudta, hogy koldus jön, és ki mennyivel tudott, segített. Néhány fillér, néhány tojás, egy tányér liszt...

Nagyon félttem ettől az életmódtól. Ráadásul egyszer egy cigány koldus jött arra gyékényfedeles lovas kocsival. Mi az udvaron játszottunk Irénnel. Szüleink éppen nem voltak otthon. Amikor a kocsiról meglátott engem a mankóval, úgy gondolta, megvesz szüleimtől, és elvisz koldulni. Éppen arra jött a szomszédunk, aki szintén cigány volt. Mondta neki a koldus:

– Mennyit kereshetnék én velem!

De a szomszéd hamar lebeszélte. Elmondta, hogy apukám két testvére is csendőr, és semmiképpen nem vihet el engem. Erre a koldus is továbbállt, de azután mindig féltünk tőle. Ha arra jött, bezárkóztunk a házba.

Rossz időben

Télen a nagy hóban, vagy ha nagyon nagy sár volt, akkor nem mentem iskolába. Olyankor a testvérem hazahozta a leckét, és én otthon tanultam.

Így tanultam meg fokozatosan a mozgáskorlátozott élettel járó alapszabályokat a különböző életszakaszokban. Az iskolás korszak 6 osztályig tartott számomra. Utána elkezdtem a kézimunkát és a gobelinvarrást. A tanítónőnek nagyon szép gobelin tájképet varrtam. Még 10-15 év múlva is emlegette, hogy megvan, őrzi emlékül.

Az elveszett ereklye

Anyukám nagy katolikus volt. Egyszer meglepetésül vett nekem egy könyvet. Az volt a címe, hogy Kaszap István. Katolikusok árulták. Az a Kaszap István fiatalon halt meg gégerákban. Szentté avatták katolikus szokás szerint. Azt elkezdtem olvasni. Volt egy olyan hozzá, hogy ereklye. Azt tegyem a nyakamba. Egy kis ruhadarab volt. Azt hordtam, és vártam, hogy majd meggyógyulok. Egyszer elveszett. Meg voltam ijedve: na most már én nem gyógyulok meg. Kerestem mindenütt, nem találtuk.

Később jött egy álmom. Úgy láttam, hogy egy nagyon fényes fehérség szállt le. És annyit mondott: Én neked mást akarok! — és eltűnt onnan.

Megkezdődött a munka

Akkoriban államilag nem segítették a mozgáskorlátozottakat. Egyre több kézimunkát készítettem színes fonálból. Majd azután komolyabb munkám lett. Anyukám lány korában megtanult varrni. Mivel ő miattam állandóan otthon volt, vállalt másoknak is varrást.

Nekem ez nagyon megtetszett. Mindig ott ültem mellette, és néztem, hogy szab. Én ugyanígy a babámnak kiszabtam egy ruhát, megvarrtam kézzel, vagy megkértem anyukámat, varrja végig a géppel. Mivel én nem bírtam a gépet lábbal hajtani. Később már én is próbáltam egy lábban hajtani, de az csak lassan ment. Akkoriban még csak lábbal hajtós varrógépünk volt, nem villanymotoros. Így én a kézi varrást és a szabást kezdtem gyakorolni. Anyukám először féltve bízta rám a munkákat, mert még akkor csak 15 éves voltam, és már komoly ruhákat szabtam. Örült neki nagyon, mert időtöltésem hasznos volt, és pénzt is tudtam keresni. Nagyon szerettem varrni.

De ezt a jól induló varrást kis időre abba kellett hagyni, mert 1942-ben nagy víz jött ránk. Édesapám délelőtt azzal a hírral jött haza, hogy a románok ráengedték a magyarokra a vizet. Pár óra se telt el, a föld színe már megváltozott, és estére már állt a víz a kertben. Ki kellett költözni azonnal. Apukám kereste a helyet, hová mehetnénk ideiglenesen. Az ő szüleinél nem fértünk volna el.

Tanyán éltünk

Talált egy lehetőséget. Egy közeli tanyára keresnek bérmunkásokat, ún. tanyásokat. Az a tanya fent volt a parton, azt nem érte a víz. Szeptemberben ki is költöztünk. A munkám megváltozott. Amiben bírtam, kézzel segítettem. Szüleim földművelést és jószágartást vállaltak. Én kint a jó levegőn motringos fonalat próbáltam gombolyítani egyedül. Egy kicsit nehézkes volt. De így kezdődött a nagyon kedves és jó emlék.

Horváth Mihály bácsi, akié volt ez a tanya, kijött, hogy megnézzé a munkásait, és egy kicsit szétnézett. Pár szó beszélgetés után megkérdezte szüleimet: Látom, egyedül van ott valaki, odamehetek hozzá? Azt látta, hogy nem tudok járni, mert a két mankó ott volt -lábammal?

Akkor még nem sokáig volt ott.

A titokzatos Horváth bácsi

Pár nap múlva megint jött, és én ugyanott ültem és gombolyítottam a fonalat. A gazda – mert akkor őt így hívtuk – egyenesen odajött hozzánk, és azt mondta: Vádoltam magam, hogy a múltkor nem segítettem, mert egyedül gombolyítottad a fonalat. Most segít nekem. El voltam csodálkozva, Anyukámék is. Nem a munkásait figyeli, bíztatja? Nem sürgette őket, nyugodt ember volt.

Majd jött kukorica fosztáskor is. Ő is fosztotta a csöveket. Egész nap ott dolgozott. Valahogy beszélgetés közben fel jött a szó a papokról. Anyukám azt mondta: Azt szeretném én látni, hogy egy

pap itt fosztja a kukoricát velem. Mert a papok nem szeretnek dolgozni. Horváth bácsi csak mosolygott, és azt mondta: igen.

A titok kiderült

Az volt a szokás, hogy a szomszédok is összejöttek egymásnak segíteni. Amikor elment a gazda, mondja a szomszédasszony anyukámnak: Szélné, nem tudja, hogy a gazdájuk hívó? Húú, meg volt ám lepődve anyukám, hogy ő ilyet mondott a papokra. Mi egyáltalán nem ismertük a hívókat. Szüleim katolikusok voltak, mi gyerekek is. De a papok eljárását nem találták jónak. A szomszédok se tudtak többet, csak annyit, hogy nazarénusok, és nagyon kedvesek. Akkoriban be volt

zárva a gyülekezet. Ezt nekünk Horváth bácsi később mondta el, amikor arról érdeklődött, hogy nem szoktam-e menni szórakozni? Olvasni szoktam-e? Mondtam, hogy igen, de akármilyen vadregényes, kalandos könyveket nem szeretek. Majd ő hoz egy jó könyvet – ígérte.

Hozott nekem egy Bibliát. Én azt előről kezdtem olvasni, hogy majd végigolvasom. De láttam, hogy ez nem olyan könyv, mint a többi. Elolvastam pár részt, de vissza-visszatértem a Máté 3. részére. Épp akkor hosszabb idő után jött Horváth bácsi. Igen hosszan kellett neki gyalogolni a vonatról, én már nagyon vártam. Úgy éreztem, hogy ezt és még több mindent meg kell beszélni, hogy jól értem-e, amit olvasok. Ő nagyon örült és én is.

Horváth Mihály bácsi Pusztai Pál bácsiéknak rokona volt, a feleségek testvérek voltak. Közel egymás mellett laktak Orosházán, a Székács József utcában. Nem volt gyermekük.

Komolyabb érdeklődés

Ez már a második év volt, hogy ott laktunk a tanyán. A komolyabb érdeklődésemkor már csak pár hónap volt hátra az otlétünkből.

Akkor azt mondtam: Szeretnék én is elmenni a gyülekezetbe, de nem bírok. Ő nagyon kedvesen mondta: ha vágyam van, akkor megadatik.

Ezen megint elgondolkoztam. Ha ez megtörténik, akkor csoda fog történni, mert csak oda tudtam távolabb

eljutni, ahová apukám kerékpáron eltolt. Kerékpáron vinni már nem bírt, mert akkor már felnőtt voltam.

Várakozás

Hosszabb ideig nem jött Horváth bácsi. A háború dúlt, oda hallatszott az ágyúszó. Amikor készültünk visszaköltözni, akkor jött el ismét. Csak annyit tudtunk beszélgetni, ha még vágyam van, és szeretnék a gyülekezetbe menni, megkérdezi a szüleimet, hogy megengedik-e ezt. Szüleim megengedték.

Akkor már egyre közeledett a háború frontja. Attól féltünk, hogy nem is bírunk kiköltözni. Rossz volt hallgatni az ellenséges repülő zaját, a bombázást.

Újra a faluban

Pár napja laktunk otthon, amikor egy reggel puskaropogás hallatszott, és utána jöttek a katonák és elfoglalták a falut. Mentek Orosháza felé. Ezt csak azért mondom el, mert az életemnek nagyon izgalmas része volt. Sok mindentől féltünk, amit a katonák okoztak. De egy idő után elhagyták a falut, mentek tovább.

Mikor Pestet is elfoglalták, sokan jöttek le vidékre, hogy munkáért élelemhez jussanak. A szomszédunkba is

két fiút szállásoltak el. Az egyik összeismerkedett Irénke húgossal, és nemsokára házasság lett belőle. Nekem ez egy kicsit szomorúság lett. Mert pár hónapig laktak nálunk, utána felköltöztek Pestre. Évente csak két-háromszor jöttek látogatóba.

Mi kicseréltük a házunkat, mert az a víztől nagyon megrongálódott. A falu közepén vettünk egy másikat. Az már magasabb fekvésű helyen volt. A másik előnye a helynek pedig az volt, hogy forgalmasabb helyen volt, ugyanis anyukám és én elkezdtünk varrni. Én szabtam, anyukám géppel varrt. Így éldegéltünk ott hármásban. Lefoglaltam magam azzal a munkámmal, amit szerettem is. Anyagilag is jó volt ez a munka.

Emlegettük Horváth bácsit

Emlegettük Horváth bácsit. Apukám egyszer mondja, hogy megy Orosházára és megnézi mi a helyzet bevonulás után. Örültem neki. Vártam, hogy haza érjen. Jó hírekkel jött: Horváth bácsi épp készült hozzánk.

Nemsokára jött is. Közölte az örömet, hogy az oroszok felszabadították a gyülekezetet. Ezt én akkor még nem is tudtam, hogy milyen nagy öröm az. Sosem voltam a nazarénus gyülekezetben.

Kérdezte Horváth bácsi, hogy van-e még vágyam megismerni a gyülekezetet? Örömmel mondtam: Igen, nagyon várom. Még egy párszor eljött hozzánk, amikor a tanyára jött. Hosszan kellett neki gyalogolni hozzánk. Akkor még nem volt semmi jármű, amivel utazhatott

volna. A vonat a tanyától messze állt meg, és ő még elkerült Földvára is hozzánk. Anyukámék mondták is neki: Nagyon messze van ennyit gyalogolni. Azt felelte: Jó szívvvel teszem, úgy érzem, megéri.

Megállt egy autó

Egy vasárnap délután megállt egy autó a házunk előtt. Horváth bácsi, két lány, meg a sofőr voltak benne. Búza bácsi volt a sofőr, ő taxis volt. Velük volt Bíró Magduska.

Kérdezték, szeretnék-e menni a gyülekezetbe, mert akkor itt az alkalom.

Korábban én egyáltalán nem ismertem a hívőket, nem is tudtam, hogy vannak. Sokszor úgy elgondolkoztam, milyen jó lenne, ha engem is úgy szeretnének, mint testvért. Amikor bementünk a Nagyfaluba a gyülekezetbe, kinyitott kapuval fogadtak, mind a két oldalt fiatalok. Ez nekem annyira megható volt, ilyen helyre vágytam én. Ilyenen gondolkoztam. Olyan csodálatos volt, hogy csak a Jóisten tehetette ezt velem, mert én magamtól ezt nem tudtam volna.

Azt az örömet nem is lehet elmondani, amilyen boldog voltam. Meglepődtem és örültem nagyon. Ez Pusztaföldváron volt, akkor még ott is volt gyülekezet.

Éreztem, ez nem olyan hely, mint a katolikus templom, ahol a pap azt kérdezte:

- Mikor voltál utoljára?
- Régen – feleltem.
- Sűrűn kell jönni – volt a válasz.
- Én nem bírok eljönni, csak, ha hoznak.
- Ahogy most eljöttél, úgy kell eljönni többször! – elég nyersen mondta.

Amikor innen hazavittek, mondtam anyukámnak, hogy milyen nagy a különbség a két gyülekezet között.

Ő szeretett a katolikusokhoz járni, de azután sohasem mentek.

Nagyon boldog voltam

Akkor már első alkalommal szóltam. Utána behoztak Orosházára Pusztaföldvárról. Négy hétig voltam Horváth bácsiéknál. Négy hét alatt megtértem.

Amikor én 1947-ben a Jóisten kegyelmét elnyertem, nagyon boldog voltam. Utána a szüleim kísérték be a Nagyfaluba, mert mi az Újfaluban laktunk. A kedves Horváth bácsiék egy háromkerekű biciklit vettek nekem. Azzal tudtam közlekedni, akkor még mankóval is. Amióta megkaptam a Bibliát, öt év telt el.

Örömök sokasága

Ilyen csodálatosan ismertette meg velem az Úr Jézus az Ő kegyelmét. Azután nem is volt olyan nagy teher, hogy nem tudok járni. Földi küzdelmeim voltak. Akkoriban még nehezebb volt a megélhetés, de munkánk

volt és megelégedetten éltünk. Ünnepek alkalmával behoztak minket Orosházára a gyülekezetbe. Nagy öröm volt nekem találkozni a hívő testvérekkel.

Megint egy csoda történt nálunk: 4 éve múlt, hogy hívő lettem, született egy kis húgom. 1951-ben történt ez. Szüleim szinte kétségbe voltak esve. Anyukám 43, apukám 51 éves volt. Azért voltak kétségbe esve, hogy majd ki neveli fel őt, és főleg miből? Én nagyon szerettem a kis gyermekeket. Mondtam anyukámnak, hogy majd én segítek. Akkor 24 éves voltam, szüleimnek már volt két unokájuk, Irén húgomnak két gyermeke. Nagyon boldog voltam, hogy lesz egy kistestvérem. Tele voltam tervekkel, és vártam, hogy mellettem egy kisgyermek felnőhet. Azt a Jó Istentől kapott ajándéknak vettem.

Beindul a műhely

De most már hogy lesz a varrás? Én nem sokat bírtam a géppel varrni a lábam miatt. Anyukám nem érkezett a babától. Én ígértem neki, hogy segítek.

Az a gondolat adatott, hogy valakivel közösen kellene varrni. Érdeklődésemre lett is érdeklődő Orosházáról a Györgyi Erzsike. Ő vállalta, hogy hétfőn jön hozzánk varrni, egészen szombatig. Így már ketten voltunk, de így is alig győztük, annyi munka volt. Azt beszéltük Erzsikével, hogy

varrólányokat kellene hívni. Több lány varratott nálunk. Megemlítettem nekik az ötletet. Nagyon örültek neki, mindjárt négyen bele is fogtak. Azt

mondtam nekik, hogy ami saját részükre lesz, azt ott közösen megvarrjuk fizetésképp. Mivel jártak tánciskolába – szerettek új ruhákban menni – örültek ennek a lehetőségnek. Így ők is jól jártak, meg mi is. A lányokat főképpen gépelni tanítottuk meg, én meg szabtam Erzsikével. Egész kis varrodánk volt, voltunk hatan is. Állítottuk össze próbára a ruhákat.

Boldog voltam, teljesült a régi álmom: sok munkám van, és varrólányokkal dolgozom. De ez nem sokáig lehetett így!

Irigyem akadt

Két év telhetett el. A szomszéd faluban volt egy szabó, akinek a felesége szintén varrónő volt. Hanyagul dolgoztak. A megrendelők onnan hozzánk hozták a varrni valókat. Ezért bosszúból feljelentettek, hogy engedély nélkül varrólányokkal dolgozok. A jelentgetést addig ismételte, míg kijöttek a pénzügyőrök. Akkor éppen nem volt nálunk egy varrónő sem. Mondták, mi a vád ellenem. Válaszoltam, hogy már pár éve varrok, mert mással nem tudok foglalkozni. Anyukám is mondta, hogy ő segített a gépelésben, de most a kisgyereket kell ellátni, ezért előfordul, hogy segít valaki gépelni. Ők csak mondták a magukét. Az lett belőle, hogy megbüntettek 1.200 forintra. A felét egyösszegben kellett kifizetni. Ezért apukámnak el kellett adnia borjút, annak az ára ment a büntetésre. A másik 600 forintra valamennyi haladékot adtak. Mivel közben meghalt Sztálin,

amnesztia lett. Nekem is elengedték a tartozásom. Mindenki bosszús volt a feljelentőre, még a tanácsházán is.

Minden jóra fordul

Pár hónap múlva jöttek arra illetékes személyek azzal, hogy ők most jót akarnak. Ha elfogadom, adnak engedélyt a varrásra, és csak mérsékelt adót kell fizetnem. Ez valóban jó is volt, újra megindult a nagy varrás. Kicsit óvatosabban, de jöttek a lányok újra. A szegény férfiszabót meg teljesen leszerelték, mert nem fizette az adót. Még a varrógépét is elvitték, ahogy később megtudtuk. Én kb. 10 évig fizettem az adót, utána 75 %-os rokkantnak vettek. Jó tanácsként megmondták, hogy varrhatok tovább. Fizettem tovább az önszegélyezési hozzájárulást, hogy meglegyen idővel a nyugdíjam.

El is kezdték a részleges nyugdíj folyósítását, ami minimális volt, de lassan elérte a nyugdíj összegét.

Ebből az nagy tanulság, hogy rosszat akartak az emberek nekem, de a Jó Isten nekem jóra fordította. Így lett nekem nyugdíjam, mint kisiparosnak.

Mozgalmas idők

Közben jött a forradalom Pesten, ott még nehezebb volt a helyzet, mint itt nálunk vidéken. Irén húgomék Ausztráliába disszidáltak.

Nem volt nyugalmas helyzet, de jött egy vigasz: 1959-ben anyukám hívó lett. Nagy boldogság volt! Mentünk a Nagyfaluha gyülekezetbe, már akkor jött velünk Mártika is mint kislány. De ahogy

nőtt, Orosházára ment gyülekezetbe, apukám vagy anyukám bekísérte, mert a Nagyfaluban csak pár idős hívő ember volt. Orosházán pedig gyerekek is, még kisgyülekezetük is volt. A szüleimnek is jó volt Orosházán a gyülekezetben. Nekem vettünk egy orsós magnót. Akivel otthon maradtam, hallgattuk a tanítást és az énekléseket, amit felvettek az orosházi, vagy más gyülekezetben. Később Nagyfaluban már csak négy hívő maradt. Úgy terveztük, hogy legyen nálunk a gyülekezet, mivel én is nehezen tudtam eljutni, télen pedig egyáltalán nem. Így évekig nálunk volt a gyülekezet tartás. Csak egy tanító szolga volt. Úgy lett megosztva a szolgálata, hogy a magnószalagon is hallgattunk tanítást.

Újabb örömök

Közben eljött az a boldog nap is, hogy Mártika húgom is hívő lett, utána apukám is. A Jó Isten ilyen csodálatosan vezetett minket a megtérés útjára.

A következő eseményként Márti férjhez ment. Először szomorúságnak tűnt, de azután még mozgalmasabb lett az életem. Mikor Márti és Laci összeházasodtak 1972. májusában, engem augusztusban meg kellett műteni. A Jó Istennél úgy volt elvégezve, hogy életben maradtam. A kórházból a fiatal házaspárhoz kerültem. Az ő gondos

ápolásuk eredményeképpen kezdtem erősödni. Lassan visszakaptam az erőt, újra bírtam varrni.

Orosházán

Eltelt több mint egy év. Ekkor már többször voltam Orosházán, és a telet is ott töltöttem.

Amikor a kis Mártika megszületett, éppen olyan nagy boldogság volt, mint amikor az anyukája. Sokat voltunk együtt, legtöbbit én Orosházán. Majd ismétlődött, mert két év múlva megszületett Lacika. Már két gyerek volt mellettem. Nagyon örültem, ők is szerettek engem. Ezután Zsoltikával szaporodott a család 1978-ban.

Még ebben az évben szüleim is beköltöztek Orosházára, így együtt volt a család.

Örültünk egymásnak. Ha valami izgalom volt, pl: betegség a gyerekeknél, együtt aggódtunk. Itt voltunk így együtt 14 évig. Később tudtunk venni autót. Így a Mártikáék el tudtak vinni olyan szép helyekre, amit fiatalabb koromban nem láthattam.

Ami még a legnagyobb öröm, hogy a környező gyülekezetekbe is eljutottam.

Most már messzebbre nem bírom vállalni az utazást, az erőm fogy. Megidősödtem, belső betegségek is szaporodtak. Sok jóban volt részem, ami nehéz volt, abban éreztem, hogy a Jó Isten átsegített.

Tulajdonképpen nekem szép életem volt.

Nagyon kedves énekem: „Az Úr csodásam működik...”

Ha végiggondolom az életemet: valóban, az Úr vezetésével minden olyan csodálatosan történt.

HINNI

Hinni, hinni és hinni,
A terheket így vinni.

Látni a csodát fent, lent,
Hinni a hihetetlen.

Hinni, hinni és hinni,
Az életet így vinni.

S ne mi vigyük hitünket,
A hitünk vigyen minket.